

Stanisław Marciniak

1888–1955

8 maja 1955 roku zmarł Stanisław Marciniak zasłużony i ceniony wykładowca Wyższej Szkoły Handlowej – Akademii Handlowej w Poznaniu oraz lektor księgowości na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego, wybitny praktyk, ofiarny społecznik, zaprzysiężony rzeczoznawca księgowy oraz wieloletni biegły sądowy przy Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu.

Urodził się 5 maja 1888 roku w Poznaniu. Ukończył Szkołę Realną im. Gotthilfa Bergera w Poznaniu oraz jednoroczny kurs przy Miejskiej Szkole Handlowej w Poznaniu. Od roku 1912 studiował w Wyższej Szkole Handlowej w Berlinie, uzyskując w roku 1914 dyplom z dziedziny nauk handlowych. Jako dyplomowany absolwent tej uczelni uczestniczył następnie w Seminarium dla Pracowników i Rzeczoznawców Księgowych przy Wyższej Szkole Handlowej w Kolonii.

Pracę zawodową podjął w Poznaniu w roku 1907 w Biurze Rachunkowości Rolniczej i Handlowo-Przemysłowej J. Szumana. W roku 1914 został współwłaścicielem i kierownikiem tej firmy. W roku 1919 po fuzji z firmą Powiernik SA przyjęła ona nazwę: Powiernik, Spółka Rewizyjno-Powiernicza Thiel-Marciniak. W roku 1939 okupacyjne władze niemieckie skierowały Stanisława Marciniaka do firmy Werner w charakterze księgowego. Po skończonej wojnie od roku 1945 był rewidentem Związku Rewizyjnego Spółdzielni RP. W roku 1946 udało mu się wznowić działalność Powiernika. Po zamknięciu tej firmy przez władze PRL pracował w Domu Książki, a w latach 1953–1955 w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Pracy.

Jako wybitny fachowiec z dziedziny rachunkowości, począwszy od roku 1920, był biegłym sądowym przy Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu, a od roku 1924 zaprzysiężonym rzeczoznawcą księgowym na okręg Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu. W roku 1946 Sąd Apelacyjny powołał go ponownie na biegłego sądowego, a w roku 1948 Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu znów powołała go na rzeczoznawcę. Będąc cenionym rzeczoznawcą i księgowym, otrzymywał zlecenia na przeprowadzanie rewizji spółdzielni od Związku Spółdzielni, a w okresie międzywojennym od Spółdzielni Związku Obrony Kresów Zachodnich. Stąd dokonywał również rewizji spółdzielni niemieckich na Śląsku.

Pracę dydaktyczną podjął w roku 1919. Od chwili utworzenia Uniwersytetu Poznańskiego w roku 1919 aż do wybuchu II wojny światowej był lektorem księgowości na Wydziale Prawno-Ekonomicznym tego Uniwersytetu. Pracę tę kontynuował w latach 1945–1949. Gdy w roku 1926 powstała Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, został w niej zatrudniony jako pierwszy wykładowca księgowości, analizy bilansów i techniki rewizyjnej. Był także wykładowcą na Wyższym Kursie dla Rewidentów uruchamianym corocznie przy WSH. Zajęcia te kontynuował po roku 1945. Ponadto w latach 1937–1938 prowadził kursy dokształcające dla bezrobotnych w Poznaniu, a w roku 1938 zajęcia z techniki rewizyjnej dla rewidentów Związku Księgowych w Warszawie.

Jako wykładowca oddał duże zasługi w zakresie przygotowania pomocy dydaktycznych. Był autorem książki *Księgowość kalkulacyjna*, wydanej w Poznaniu w roku 1917, i skryptu dla studentów *Technika rewizyjna*, wydanego około roku 1927, oraz wielu artykułów publikowanych w trzech czasopismach: „Poradnik Gospodarki”, „Tygodnik Gospodarczy” i „Poradnik Księgowego”. W swoich publikacjach poruszał nie tylko sprawy związane z rachunkowością. Interesował się także rolnictwem. Zagadnieniom tym poświęcił dwie publikacje, a mianowicie: *Wpływ wojny na finansowe położenie rolnictwa w Księstwie Poznańskim* (w pracy zbiorowej: *W przededniu nowych zadań*, Poznań 1918) oraz *W sprawie reformy rolnej* (w pracy zbiorowej: *W sprawie polskiej*, Poznań 1919).

Poza pracą zawodową i dydaktyczną udzielał się także społecznie. W roku 1913 był przewodniczącym Zarządu Kasy Bratniej Pomocy Studentów WSH w Berlinie. W roku 1920 współorganizował największą w Wielkopolsce Spółdzielnię Spożywców „Zgoda”. Do roku 1935 pełnił funkcję członka Komisji Rewizyjnej tej Spółdzielni. Od roku 1926 był członkiem korespondentem Związku Buchalterów w Warszawie, a w latach 1929–1939 członkiem Zarządu Związku Księgowych, Oddział w Poznaniu. Był także przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Ligi Morskiej i Kolonialnej w Poznaniu. Od roku 1930 pełnił funkcję członka Komisji Egzaminacyjnej dla Rewidentów przy Izbie Handlowo-Przemysłowej w Poznaniu.

Działalność Stanisława Marciniaka była doceniana. W roku 1933 został odznaczony Medalem Niepodległości, a w roku 1939 Złotym Krzyżem Zasługi. Młodzież akademicka przyznała mu w roku 1938 tytuł członka honorowego Bratniej Pomocy Studentów i Studentek Akademii Handlowej. Pozostał w pamięci jako przyjaciel młodzieży, wymagający pedagog i świetny znawca wykładanej problematyki. Był bardzo związany z naszą Uczelnią. Cały swój specjalistyczny księgozbiór w liczbie około 150 woluminów przekazał Bibliotece Akademii Handlowej.

Hanna Maciejewska